

РЕШЕНИЕ

№ 399

гр. Шумен, 30.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, XI-И СЪСТАВ (Н), в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ростислава Янк. Георгиева

при участието на секретаря И. Й. Д.
като разгледа докладваното от Ростислава Янк. Георгиева Административно наказателно дело № 20223630200342 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление №21-0869-003928 от 02.02.2022 год. на Началник група към ОД на МВР Шумен, сектор Пътна полиция Шумен, с което на Б. И. Я., с ЕГН*****, с постоянен адрес: Л., община Шумен, област Шумен, ***** са наложени административни наказания, съответно “глоба” в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл.179, ал.2, предл.първо от ЗДвП, „глоба“ в размер на 10 /десет/ лева на основание чл.183, ал.1, т.1, предл. първо и второ от ЗДвП, „глоба“ в размер на 10 /десет/ лева на основание чл.183, ал.1, т.1, предл. трето от ЗДвП, “глоба” в размер на 10 /десет/ лева на основание чл.183, ал.1, т.2 от ЗДвП и „глоба“ в размер на 20 /двадесет/ лева на основание чл.185 от ЗДвП. Жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което да отмени наказателното постановление, като излага конкретни съображения.

В съдебно заседание същият се явява лично и с упълномощен представител, като поддържат жалбата на изложените в нея съображения. В последното съдебно заседание по делото жалбоподателят не се явява лично и не изпраща представител. От негово име са депозиран писмени бележки, в които излага становище в подкрепа на жалбата.

Процесуалният представител на ОД на МВР – гр.Шумен - административно-наказващ орган, издал наказателното постановление, призован съгласно императивната разпоредба на чл.61, ал.1 от ЗАНН в съдебно заседание оспорва жалбата и моли наказателното

постановление да бъде потвърдено изцяло.

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН, от надлежна страна, отговаря на изискванията на чл.84 от ЗАНН, във вр. с чл.320 от НПК, поради което се явява процесуално **допустима**.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, поради следните правни съображения:

ШРС, след като взе в предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

На 17.12.2021 год. около 02.25 часа жалбоподателят Б. И. Я. посетил Игрална зала „Джокер“, където употребил алкохол. Въпреки това обстоятелство решил да си тръгне с паркирания пред заведението лек автомобил марка „Пежо 206“ с рег.№ Н0345АХ, собственост на свидетеля Н.Н.П.. Качил се в автомобила и потеглил, като се движил по ул.“Климент Охридски“ в гр.Шумен, пресякъл кръстовището с бул.“Симеон Велики“ и продължил по ул.“Климент Охридски“ в посока ул.“Марица“. По това време на денонощието свидетелите С. Н. Х. и М. С. Х., заедно с паркирания полицейски автомобил се намирали на ул.“Климент Охридски“, като се намирали извън автомобила и възприели ясно бързо преминаващия покрай тях автомобил, управляван от подсъдимия Я.. Последният продължил движението си, като на левия завой до денонощния магазин на ул.“Марица“ загубил контрол над управлявано превозно средство и се блъснал вдясно, странично, в крайпътния бордюр. След удара за секунди автомобилът останал неподвижен, след което отново предприел движение, но по улицата, находяща се под ул.“Марица“, от долната страна на реката, на която се намират детски ясли „Слънчево детство“. Веднага след като видели причиненото от Я. ПТП свидетелите С. Х. и М. Х. се качили в полицейския автомобил и последвали нарушителя. Полицейският екип следвал управлението от нарушителя лек автомобил марка “Пежо 206“ с рег.№ Н 0345 АХ, като свидетелите Х. и Х. постоянно наблюдавали автомобила. Навлизайки в улицата под реката, непосредствено пред вх.№1 на блок №60 на ул.“Панайот Волов“ жалбоподателят спрял моторното превозно средство, излязал от шофьорската врата, като стъпвайки на земята паднал, след което се изправил и побягнал. В този момент полицейските служители също излезли от полицейския автомобил, като свидетелят Х. разпознал нарушителя и заедно със свидетелката Х. тръгнали след Я.. Последният прескочил една ограда /парапет/ и отново паднал, като в този момент бил задържан. На жалбоподателя била извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер“7519 с фабричен номер ARBA 0092, като скалата отчела 1.81 промила алкохол в издишания въздух. Пробата била с №03167 от 02.35 часа на 17.12.2021 год., като на Я. бил издаден талон за изследване. Тъй като последният изявил желание да даде кръв за изследване бил отведен от полицейските служители до Спешно отделение на МБАЛ гр.Шумен, където в 03.20 ч. на 17.12.2021 год. му била взета кръвна проба за химическо изследване.

По време на извършената проверка от водача били поискани свидетелство за

управление на МПС и контролен талон към него, свидетелство за регистрация на МПС, документ за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобила и талон за преминат годишен технически преглед, като Я. не представил нито един от поисканите му документи. За така констатираните нарушения на водача на 17.12.2021 год. бил съставен акт за установяване на административно нарушение серия ГА, №3928, с бланков №531306, като актосъставителят е посочил, че с описаните деяния са били нарушение разпоредбите на чл.20, ал.2, чл.5, ал.3, т.1, чл.123, ал.1, т.3, б.„а“, чл.123, ал.1, т.3, б.„в“, чл.100, ал.1, т.1, чл.100, ал.1, т.2, чл.100, ал.1, т.3 и чл.100, ал.1, т.6, предл.1 от ЗДвП. Актът бил връчен на нарушителя, като последният отказал да го подпише. Отказът му е бил удостоверен с подписа на свидетеля Д. Х. Д.. Впоследствие на 20.12.2021 год. нарушителят получил акт за установяване на административно нарушение. Впоследствие не се е възползвал от законно си право и в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН не е депозирал писмени възражения.

По отношение на констатираното нарушение по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП, както и по отношение на част от останалите нарушения административно-наказателното производство било прекратено с Мотивирана резолюция №21-0869-М000002/01.02.2022 год., като срещу Я. било образувано наказателно производство за деяние по чл.343б, ал.1 от НК, като след внасяне на обвинителен акт е било образувано НОХД №174/2022 год. по описа на ШРС, което е приключило с присъда №38/19.07.2022 год., която е била обжалвана и потвърдена от ШОС в осъдителната ѝ част, по силата на която е бил признат за виновен за посоченото деяние, като му е било наложено наказание „лишаване от свобода“, чието изпълнение на основание разпоредбата на чл.66, ал.1 от НК е било отложено за срок от три години, както и наказание „глоба“ в размер на 200 лева.

Въз основа на така съставения акт и съобразявайки материалите в административно-наказателната преписка е издадено наказателно постановление №21-0869-003928 от 02.02.2022 год. на Началник група към ОД на МВР Шумен, сектор Пътна полиция Шумен, с което на Б. И. Я., с ЕГН*****, с постоянен адрес: Л., община Шумен, област Шумен, *****, са наложени административни наказания, съответно „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл.179, ал.2, предл.първо от ЗДвП, „глоба“ в размер на 10 /десет/ лева на основание чл.183, ал.1, т.1, предл. първо и второ от ЗДвП, „глоба“ в размер на 10 /десет/ лева на основание чл.183, ал.1, т.1, предл. трето от ЗДвП, „глоба“ в размер на 10 /десет/ лева на основание чл.183, ал.1, т.2 от ЗДвП и „глоба“ в размер на 20 /двадесет/ лева на основание чл.185 от ЗДвП.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от събраните по делото писмени и гласни доказателства, и по-специално от разпита в съдебно заседание на актосъставителя М. С. Х. и на свидетелите С. Н. Х., Д. Х. Д., В.К.И. , А. З. Х. и А. П. Г., както и от присъединените на основание чл.283 от НПК писмени доказателства и предявените на страните на основание чл.284 от НПК веществени доказателства посредством възпроизвеждането им чрез техническо средство.

При преценка на представените по делото и предявени на страните записи от охранителни камери и от камери на полицейския автомобил съдът съобрази

обстоятелството, че същите следва да се третираат като веществен доказателство по смисъла на чл.109, ал.1 от НПК. Същите имат качеството на предмет, върху които има следи от нарушението, поради което без съмнение може да бъдат използвани. В тази връзка съдът съобрази константната съдебна практика на ВКС по този въпрос, съгласно която случайно създадените фотоснимки, диапозитиви, кинозаписи, видеозаписи и пр., които отразяват или съдържат информация за обстоятелства, включени в предмета на доказване по чл.102 от НПК, могат да се ползват като веществен доказателство по смисъла на чл.109, ал.1 от НПК и не бива да се смесват със съответните веществени доказателствени средства, визирани в разпоредбата на чл.125, ал.1 от НПК. При възпроизвеждане на същите бе установено, че жалбоподателят след излизането си от игралната зала се насочва към шофьорската седалка на паркиран пред заведението лек автомобил, след което автомобилът потегля.

По отношение показанията на свидетелите М. С. Х., С. Н. Х., Д. Х. Д., В.К.И., А. З. Х. и А. П. Г. съдът намира, че същите следва да бъдат кредитирани изцяло, доколкото всеки един от посочените свидетели е имал преки впечатления над фактите, за които свидетелства. В същото време показанията им са последователни, еднопосочни, кореспондират помежду си и с останалия събран по делото доказателствен материал и с изложената по-горе и приета от съда фактическа обстановка.

По делото като свидетел е разпитано и лицето Е.И.И., но съдът намира, че разпита му не допринася за изясняване на делото от фактическа страна, доколкото същият не се подкрепя от останалия събран по делото доказателствен материал и най-вече от показанията на посочените по-горе свидетели. Разпита на свидетеля И. е изолиран и кореспондира единствено с версията на подсъдимия, като има за цел единствено оневиняване на последния за административното нарушение, за което е обвинен.

При така установената фактическа обстановка по отношение на нарушението, описано в пункт първи на наказателното постановление съдът приема, от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.20, ал.2 от ЗДвП водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движение да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие, а когато възникне опасност за движението водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат.

От материалите по делото се установява по безспорен начин, че движейки се по ул.“Климент Охридски“ към ул.“Марица“ жалбоподателят, управлявайки лек автомобил марка “Пежо 206“ с рег.№ Н 0345 АХ не е съобразил скоростта си на движение с пътните условия и релефа на местността и по-конкретно с обстоятелството, че пътната настилка е била мокра, поради което навлизайки в ляв завой изгубил контрол над управлявания

автомобил, излязъл вдясно от пътя и се блъснал в крайпътния бордюр с тротоарни плочки, с което станал причина за ПТП. В подкрепа на това обстоятелство е съставения протокол за ПТП, в който подробно са отразени данните за атмосферните условия, състоянието на пътя, щетите на автомобила и подробности относно станалото ПТП. В тази насока са и показанията на свидетелите М. С. Х. и С. Н. Х., разпитани в съдебно заседание, които са преки очевидци на станалото ПТП и на поведението на водача непосредствено преди и след него.

Съдът намира, че по делото се изяснява по безспорен начин и авторството на деянието. Разпитани в съдебно заседание свидетелите М. С. Х. и С. Н. Х. заявяват, че са имали пряка видимост към автомобила, както в момента на преминаването му покрай тях, така и по време на станалото ПТП, а и след него, като са възприели и излизането на жалбоподателя от шофьорската врата на автомобила, непосредствено след спиране. В подкрепа на изложеното са и показанията на свидетелите А. З. Х. и А. П. Г., които в съдебно заседание на 16.11.2022 год. категорично заявяват, че лично са възприели качването на подсъдимия в автомобила на шофьорската седалка, момента, в който същият е потеглил с автомобила в посока ул.“Марица“, както и факта, че автомобилът му е бил последван от намиращия се в близост полицейски автомобил.

Авторството на деянието и факта, че именно Я. е управлявал автомобила в момента на станалото ПТП, а и след него се потвърждават и приложените като писмени доказателства по делото Присъда №38/19.07.2022 год. по НОХД №174/2022 год. по описа на ШРС и Решение №67/18.10.2022 год. по ВНОХД №286/2022 год. на ШОС, от които се установява по безспорен начин, че подсъдимият е бил признат за виновен и осъден за деяние по чл.343б, ал.1 от НК, извършено именно на 17.12.2021 год., изразяващо се именно в управление на МПС след употреба на алкохол.

Ето защо, поради изложеното, съдът намира, че жалбоподателят действително не е изпълнил задължението си, визирано в разпоредбата на чл.20, ал.2 от ЗДвП, с което е осъществил от обективна и субективна страна състава на посоченото административно нарушение. За посоченото нарушение административно-наказателната разпоредба на чл.179, ал.2, предл.първо от ЗДвП предвижда наказание “глоба” в размер на 200 лева за водач, който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал.1 причини пътнотранспортно произшествие, ако деянието не съставлява престъпление. Съдът намира, че по отношение на това деяние административно-наказващият орган правилно е издирил приложимия закон, като правилно е квалифицирал нарушението и го е санкционирал съобразно санкционната норма на чл.179, ал.2 от ЗДвП, прилагайки предвидената санкция в нейния абсолютен размер.

С оглед на изложеното са налице условията наказателното постановление в частта по пункт първи да бъде потвърдено.

По отношение на нарушенията, описани в пункт втори, трети и четвърти на наказателното постановление, съдът установи от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него. От доказателствата по делото – разпита на свидетелите М. С. Х. и С. Н. Х. се установява по безспорен начин, че по време на проверката Я. не е носил в себе си контролен талон към свидетелството за управление на моторно превозно средство. Това обстоятелство не се оспорва и от страна на самият жалбоподател. Съдът намира, че от материалите по делото се доказва по безспорен начин, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна посоченото нарушение. Административно - наказващият орган правилно е издирил и приложил действащата санкционна разпоредба, а именно разпоредбата на чл.183, ал.1, т.1, предл. второ от ЗДвП, която предвижда наказание „глоба” в размер на 10 /десет/ лева за водач, който не носи определените документи и по-конкретно контролен талон към свидетелство за управление на МПС. Съдът намира, че административно-наказващият орган правилно е издирил приложимия закон, като правилно е квалифицирал нарушението и го е санкционирал съобразно абсолютния размер на предвидената санкция.

В същото време разпоредбите на чл.100, ал.1, т.2 и 3 от ЗДвП предвиждат аналогично на предвиденото в разпоредбата на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП задължение за водача да носи свидетелство за регистрация на моторното превозно средство, което управлява /чл.100, ал.1, т.2 от ЗДвП/ и документ за сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите за моторното превозно средство, което управлява /чл.100, ал.1, т.3 от ЗДвП/. По изложените по-горе съображения, които не следва да бъдат преповтаряни настоящия състав намира, че доколкото по време на извършване на проверката жалбоподателят не е носил в себе си както свидетелство за регистрация на моторното превозно средство, което управлява, така също и документ за сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите за моторното превозно средство, което управлява, се налага извода, че същият е осъществил от обективна и субективна страна и нарушенията, описани в пунктове трети и четвърти на наказателното постановление. Административно - наказващият орган и по отношение на тези две деяния правилно е издирил и приложил действащата санкционна разпоредба, а именно разпоредбата на чл.183, ал.1, т.1, предл. трето от ЗДвП, която предвижда наказание „глоба” в размер на 10 /десет/ лева за водач, който не носи определените документи и по-конкретно свидетелство за регистрация на управляваното моторно превозно средство, респективно чл.183, ал.1, т.2 от ЗДвП, която предвижда наказание „глоба” в размер на 10 /десет/ лева за водач, който не носи документ за сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите за моторното превозно средство, което управлява. Съдът намира, че административно-наказващият орган правилно е издирил приложимия закон, като правилно е квалифицирал всяко едно от описаните нарушения и го е санкционирал съобразно абсолютния размер на предвидената санкция.

По отношение на нарушението, описано в пункт пети на наказателното постановление, съдът установи от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.100, ал.1, т.6 от ЗДвП водачът на моторно превозно средство освен изрично изброените по-горе документи е длъжен да носи и документ, отразяващ датата за извършване на следващия периодичен преглед за проверка на техническата изправност, удостоверяващ, че моторното превозно средство, което управлява се допуска за движение по пътищата, отворени за обществено ползване. От доказателствата по делото и отново от разпита на свидетелите М. С. Х. и С. Н. Х. се установява по безспорен начин, че по време на проверката Я. не е носил в себе си и документ, отразяващ че моторното превозно средство, което управлява се допуска за движение по пътищата, отворени за обществено ползване. Това обстоятелство не се оспорва и от страна на самия жалбоподател, поради което съдът намира, че от материалите по делото се доказва по безспорен начин, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна и посоченото в пункт пети на наказателното постановление административно нарушение. Административно - наказващият орган правилно е издирил и приложил действащата санкционна разпоредба, а именно разпоредбата на чл.185 от ЗДвП, която предвижда наказание „глоба“ в размер на 20 лева за нарушение на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове, за което не е предвидено друго наказание. Съдът намира, че административно-наказващият орган правилно е издирил приложимия закон, като правилно е квалифицирал нарушението и го е санкционирал съобразно абсолютния размер на предвидената санкция, като е съобразил обстоятелството, че доколкото за конкретното нарушение няма предвидена изрична санкционна разпоредба следва да бъде приложена общата наказателна разпоредба на чл.185 от ЗДвП.

Съдът не кредитира твърденията на жалбоподателя за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения, изразяващи се в неяснота на мястото, на което се твърди, че е извършил нарушенията. В тази връзка съдът намира, че както в акта за установяване на административно нарушение, така също и в издаденото въз основа на него наказателно постановление по ясен и несъмнен начин е посочено, че деянието е извършено на 17.12.2021 год. в гр.Шумен, на кръстовището, образувано от ул.“Климент Охридски“ и ул.“Марица“, както и че преди деянието жалбоподателят се е движил по ул.“Климент Охридски“ от бул.“Симеон Велики“ в посока към ул.“Марица“. При цялостната проверка на обжалваното наказателно постановление съдът не откри каквито и да е други нарушения, които да са нарушили правото на защита на жалбоподателя и да са довели до невъзможност същият да разбере какво конкретно нарушение се твърди, че е извършил, кога и къде го е извършил, а от тук и до невъзможност да организира защитата си по един адекватен начин.

Поради всичко изложено по-горе съдът намира, че обжалваното наказателно постановление като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено изцяло.

Предвид изхода на делото и обстоятелството, че от страна на административно-наказващия орган е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът съобрази обстоятелството, че съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в съдебните производства по обжалване на наказателно постановление страните имат право

на разноси по реда на АПК. Според нормата на чл.143, ал.3 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването, както е в процесния случай, тези разноси следва да се възложат в тежест на подателя на жалбата. Относно размера на разносните разпоредбата на чл.63д, ал.3 от ЗАНН предвижда, че в полза на юридически лица, които са били защитавани от юрисконсулт /каквото е настоящия случай/, се присъжда възнаграждение в определен от съда размер, който не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ /ЗПП/. В тази връзка съдът, като съобрази посочената разпоредба, както и обстоятелството, че настоящото производство не се отличава с фактическа и правна сложност, намира, че размера на юрисконсултското възнаграждение следва да бъде в размер на 80 лева.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление №21-0869-003928 от 02.02.2022 год. на Началник група към ОД на МВР Шумен, сектор Пътна полиция Шумен, с което на Б. И. Я., с ЕГН*****, с постоянен адрес: Л., община Шумен, област Шумен, ***** са наложени административни наказания, съответно “глоба” в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл.179, ал.2, предл.първо от ЗДвП, „глоба“ в размер на 10 /десет/ лева на основание чл.183, ал.1, т.1, предл. първо и второ от ЗДвП, „глоба“ в размер на 10 /десет/ лева на основание чл.183, ал.1, т.1, предл. трето от ЗДвП, “глоба” в размер на 10 /десет/ лева на основание чл.183, ал.1, т.2 от ЗДвП и „глоба“ в размер на 20 /двадесет/ лева на основание чл.185 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Б. И. Я., с ЕГН*****, с постоянен адрес: Л., община Шумен, област Шумен, ***** да заплати на ОД на МВР - Шумен сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено на основание разпоредбата на чл.37, ал.1 от ЗПП, във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Шуменския административен съд в 14-дневен срок от съобщаване на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____